Віра в щастя України (за віршем «Заповіт»)

«Заповіт» Великого Кобзаря — це один з найпоетичніших маніфестів гуманізму в українській і світовій літературі.

Цей вірш — неповторний поетичний заповіт небагатьох рядках я кого Кобзар звертається до сучасників та прийдешніх поколінь. Шевченко мріє про те, щоб рідний народ згадував його «незлим, тихим словом». Поет сподівається, що з плином часу його ім'я й творчість не забудуться. Розмірковуючи про долю Батьківщини, ніби забуває суто особистий мотив смерті, який ми бачимо у перших рядках «Заповіту». Смерть більш не лякає поета. Рідна земля підтримає його навіть там, де немає світла й темряви:

Щоб лани широкополі

І Дніпро, і кручі

Було видно...

Кобзар мріє про ті часи, коли води Дніпра понесуть у «синє море кров ворожу». Тоді поет згоден покинути землю й полинути до Бога.

Степова могила — це нерукотворний пам'ятник. Таким самим пам'ятником є творчий доробок Кобзаря. Але в «Заповіті» поет взагалі не дає оцінки своїй творчості, своїй особистості. Він цілком захоплений долею України — сучасної, майбутньої, вічної.

Найважливіше побажання нащадкам — це порвати кайдани, які одвіку стримували розвиток нації. В останніх строфах звучить прямий заклик до збройного повстання, через яке українці нарешті виборють собі жадану волю:

Поховайте та вставайте,

Кайдани порвіте

І вражою злою кров'ю

Волю окропіте.

Ще раз ми можемо впевнитися, що всі тривоги й думки Тараса Григоровича Шевченка пов'язані з долею рідного народу. Сподіваюся, нині Кобзар порадів би за наш вільний незалежний народ, адже саме це було головною метою його великого життя.